מאניע...

(שלום פון זייט 39)

דיק און נישטיק. און ניט וועלנדיק מער קלערן האט זי א וויש געטאן מיט דער האנט דעם געדאנק פון איר פנים. און מיט א פריילאך פנים איז זי אריין אין קלוב, וואו די קאמסאמאלן האבן שוין באזינגט די וועלט מיט לוסטיקע זארגלאזע געשרייען.

און אזוי זיינען ווייטער געגאנגען טעג ברוינע, ראזע, כמורנע, גרויע, זוניקע . . .

דער זומער איז שוין געווען צו ענדע באלד. אבער ס'איז נאך געווען גאנץ שיין און ווארים. פלינק האט מאניא ארויפגעווארפן איר טיכל אויפ'ן קאפ און איז ארויס אויף דער גאס. אירע פיס זיינען געווען פריידיק און יונג. זיינען זיי געלאפן גיך, גיך, ווי זיי וואלטן זיך געאיילט ערגעץ וואו. מאניא איז געווען איצט, גוט געשטימט און ס'האט זיך איר זייער געוואלט וואס גיכער דערזען סעריאזשען. ווען סעריאזשע האט זי דערזען נעבן א בוים ווארטנדיק אויף אים איז ער צוגעשפרונגען צו איר, ווי א קאץ נאך א טויב. איצט האט ער באזונדערס אויסגעקוקט שיין, מיט'ן ווייסן רויט אויסגענייטן העמדל, וועלכעס איז געלעגן שטייף צו זיין לייב. די האר גלאט צוגעקעמט און די אויגן, ווי געוויינלאך, מיט שפיל פון יוגנט.

האבן זיי געקוקט איינס אויף ס'אנדערע, געלאכט און פון צייט צו צייט געכאפט בגנבה א קוש.

— ווייסט וואס מיין קליין מאניעלע.

— האט סעריאזשע א זאג געטאן.

— וואס ?

— קום צום דניעפער. וועלן מיר נעמען א שיפל און אוועקפארן ווייט, ווייט. עס איז דאך אזוי שיין היינט . . .

בלויע שטילע כוואליעס האבן געפאטשט און געקושט דאס קליינע שיפל, וואס האט זיך געטראגן גרינג און שפילעוודיק.

ניט ווייט האט זיך באוויזן דער מיט גראז און אטשערעט אינזל, צו וועלכן דאס שיפל האט זיך געצויגן און געקארטשעט.

— קום אראפ זיך אפרוען, מאניא.

מאניעס הארץ האט אויפגעקלאפט דערשראקן, אבער זיין שמייכלענדיק פנים האט זי פארזיכערט, אז זי איז אויסער געפאר.

האט די לבנה זיך פארזעצט ווי א יעגער צווישן גראז און וואסער און בגנבה געקוקט, ווי צוויי יונגע קערפער דריקן זיך איינס צו ס'אנדערע.

דא און דארט האבן אנגעהויבן זיך צו באווייזן די שטערן. און דער ווינט האט זיך געשפילט צווישן גראז מיט זיך אליין און געלאכט.

— מאניא, כ'האב דיך ליב, מיין קליין טייבעלע. וואונדערבארער דערטרוימטער טרוים, מיינער ! כ'ליב דיך אזוי, מאניא, וואס שווייגסטו ? כ'ווייס, דו האסט ניט ליב משה'ן, א יא ניט, מאניאלע. וואס שווייגסטו ? קוק אין מיינע אויגן, זעסט וואס פאר א בענקשאפט, דארט ליגט. אפילו ווען כ'בין לעבן דיר, מאניא. ענטפער ! א, 'כבין ניט קיין איד ! כ'ווייס דאס גאנץ גוט, אבער דו ביזט דאך א פארגעשריטענע מיידל, מאניא . . .

און זיינע ליפן האבן זיך איינגעזויפט אין אירע.

ווען אימצער דערמאנט איר משה'ס נאמען דריקט זיך איר דאס הארץ צוזאמען. איר פרייד ווערט פארגליווערט אויף א ווײלע און בלייבט טויט. דאס געשעעט ניט ווייל זי האט ליב משה'ן. ניין, עפעס אנדערש, עפעס וואס זי אליין פארשטייט ניט.

לעצטנס קלערט זי אפילו ווייניק וועגן אים. און אויב זי קלערט יא איז וועגן סעריאזשען, וועלכער האט זי פארזיגלט מיט טויזנטער זיגלען פון זיין ווירקונג.

האט זיך א ווינט צעלאכט נאכדעם, ווי ער האט אויסגעהערט מאניא'ס געדאנק. ער האט זי אנגעהויבן קושן און גלעטן איר לייב. זי האט געצערטלט סעריאזשעס בלוט מיט אזוינע דינע, צארטע און גרינגע פינגער און די לבנה זינקט טיפער און טיפער אין וואסער. באהאלט זיך און קוקט אזוי צוגעטוליעט צו זיך אליין, — ווי צוויי יונגע קערפערס דריקן זיך מיט צוגעמאכטע צוויי פאר ליפן. דער רויש פון שטאט איז שטום געווארן און ס'פייפן פון שיפן האט זיך לאנגזאם אנגעהויבן פארטרינקען ווערן אין טונקעלער טיפקייט פון טייך.

די נאכט האט זיך אוועקגעזעצט שווער און שטום . . .

— א, מאניא, האסט מיך ליב, א יא ? שטארק ליב ? אבער כ'ווייס דו צווייפעלסט. כ'בין א גוי ! א יא ? מיר וועלן חתונה האבן מארגן, גוט ? מאניא ענטפער. אלץ וועט זיין גוט. כ'האב דיך ליב, מאניא. א, ענטפער, באלד, שוין !

מאניא האט געשוויגן. זי האט זיך פארטיפט אין א געדאנק : זי זיצט מיט אים ערגעץ אין א ליכטיקן צימער פארפוצט און שיין. זי ליגט אין זיינע ארעמס און ס'איז איר ווארים און גוט. אבער באלד דערזעט זי זיך מיט ערגעץ אין א דערפל. אין א קליין, אנגעבויגן ביז דר'ערד דאך שטיבל לויפן ארום הינער, גענז חזירים, א קו, קעלבלאך און א סך סך קליינע חזירים'לאך. גייט זי צו צו דער קו, נעמט אן עמער און מעלקט זי. שטראמט מילך ווארעם מיט א מארנעם גערוך. שטייט די קו און מיט אמאל — א דרינג מיט דער פוס און דער עמער פאלט . . . — א, ניין כ'וויל ניט, — האט מאניא אויסגעשריען.

— וואס איז מיט דיר ? וואס ווילסטו ניט ?

— א, גארנישט ! כ'האב געהאט א טעות. גארנישט. — און נעמט אים ארום און דריקט אים צו זיך.

סעריאזשע האט ניט פארשטאנען, וואס דאס באדייט . . .

איז די לופט מיט אמאל געווארן שווערער און שווערער. דער הימל האט זיך פארצויגן מיט געדיכטע כמארעס. שטערן זיינען אויסגעלאשן געווארן און בוימער האבן אנגעהויבן לויפן ערגעץ אין דער ווייטקייט. די ערד האט אנגעהויבן זינקען און זינקען און איז אוועק . . . ווייט . . . ווייט . . . טיף !— — — — — —

— — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

לאנגזאם האט מאניא אנגעהויבן אויפעפענען די אויגן און אנגעהויבן קוקן אין אויסגעקלארטן הימל . . . איבער איר קאפ איז געהאנגען א פולע לבנה און ציניש געקוקט גלייך צו איר.

זי איז געלעגן אזוי ווי באוואוסטלאז און שטום. קיין זאך איז שוין איצט ניט געווען אויף איר זינען. בלויז אזא שארפער ווייטיק האט זיך געפילט אין אירע מידע גלידער. און נעבן איר איז געזעסן סעריאזשע. זיין פנים איז געווען רויט און ס'מויל אביסל אויסגעקרומט . . .

און אוועק זיינען ווידער טעג און וואכן . . .

דער זומער האט געציילט די לעצטע זון־שטראלן. די פייכטע לופט איז געווארן געדיכטער און שווערער. אויפ'ן הימל האבן זיך געצויגן לאנגע און בערגיקע כמארעס. און בוימער זיינען געשטאנען נאקעטע און אומעטיקע, און מיט די צעשפרייטע צווייגן געקוקט אין דער כמורנער ווייט. פענסטער האבן געקוקט שטיל, באהאלטן אין די ראמען. ביינאכט, פלעג וואיען דער ווינט, ווי א מאכנע וועלף וואלטן באפאלן א מחנה שאקאלן. ביי טאג האבן מענשן געבענקט נאך און אומבאוואוסטער זאך. זיינען זיי געגאנגען און געשפריצט מיט קויטיקער וואסער פון די טייכלאך אויף די גאסן. אין אוונט זיצט מען אין שטוב, לייענט מען, קוקט מען אין די פענסטער, אין וועלכע ס'זעט זיך די כמורנע ווייט. אויף די שויבן ווארפן זיך פליגן. קעמפן אין געראנגל מיט'ן טויט. פליגן שוואכע און מידע קריכן, פארלען, הויבן זיך און פאלן.

מאניע איז געזעסן ביים פענסטער און געקוקט אין דער פינסטער. געווארט האט זי איצט אויף איר מאן . . .

גליקלאכע און פריידיקע טעג זיינען פאראיבער. איצט אבער זיצט זי און ארום איר הענגט א שווערער אומעט. דער רעגן קלאפט אין פענסטער. אין שטוב איז שטום. זיצט זי, קלערט. פארגעסט און דערמאנט זיך זאכן, ווייט פארגאנגענע...

— וואס ? . . . ניין ! ניין, אוממעגלאך. און אפשר, אפשר האב איך ניט געקאנט, ניט באדארפט חתונה האבן מיט אים. אבער פארוואס . א גוי ? א, ניין, ניט דאס. איז עס טאקע געווען א לייכטזיניקער שפאן ? איז עס מעגלאך ?

און שווער איז די לופט. געדאנקען קריכן און קריכן, ווי בניען, — אט דוכט זיך שטייט משה און שטרעקט צו איר די הענט. ניין . . . ניין, ווי קאן איך גאר טראכטן ? ! יא, יא, דיך סעריאזשע, דיך מיין מאן ליב איך.

— אבער ווארט, וואס איז אזוינס א מאן, אן אייגענער מאן ?

איז אין צימער געווארן טויטער. און דער צווייפל האט זיך געשלאגן אין די ווענט, אין די שויבן, דער נייער צווייפל וועלכער איז אט וואס ארויס פון הארץ, איז אבער פארבליבן ווי סם, וואס ברענט אינווייניק.

און משה'ס פנים קריכט ארויס פון דער געדיכטער שווארצקייט . . .

האט זי ארויסגעלאזן א שווערן טיפן זיפץ און באלד איז געקומען צוריק א מידע עבא־בענקשאפט, — משה . . . ליבע, וואס דו האסט פארשטיקט פארברעכעריש!

זיינען גרויס געווארן אירע אויגן און מיט אפענעם מויל האט זי אנגעהויבן קרעכן אין פענסטער און שווער אזוי טראכטן און בענקען נאך משה'ן.

איצט איז מאניא געבליבן שטיל מיט אירע געדאנקען. אויף דער וואנט האט זיך שוין געהערט, ווי די מינוטן פירן די נאכט אין טיפקייט פון חשך האט זי זיך ווידער דערמאנט, אז זי איז פארהייראט מיט סעריאזשען. אבער שעה'ן זיינען לאנג און מאכן זייער אומרואיק א בענקענדן מענשען. איז זי פלוצים צום ערשטן מאל געווארן בייז אויף איר מאן. ניט געגלוסט האט זיך איר מאכן ליכטיק אין צימער איז זי געזעסן אזוי אין דער פינסטער און געווארט. א, זאל זיין פינסטער ! און אזוי זיצנדיק איז זי איינגעשלאפן.

די ערשטע צייט נאך דעם ווי מאניא האט צוריקגעוויזן משה'ן דעם פארשלאג און שפעטער חתונה געהאט מיט סעריאזשע'ן, איז משה געווען זייער ווילד. געדוכט האט זיך אים, אז צוזאמען מיט מאניא'ן שטארבט אפ א וויכטיקער און זייער טייערער טרוים. אלץ האט אים אויסגעקוקט פארוויסט און פאר'מיאוס'ט. צווישן די חברים האט ער זיך ווייניק געוויזן, און בכלל האט ער דערפילט א גרויסע אנטוישונג, אבער ער איז ניט דערגאנגען ביז פעסימיזם און געווים ניט ביז סקעפטיציזם. טעג גייען און ווינטן בייטן זייער ווענדונג. אין גיכן האט ער זיך צוריקגעצויגן צו זיין געוויינלאכער ארבעט און צווישן חברים זיך אנגעקליבן מיט א נייע לעבן, מיט נייער האפענונג און לעבנס־זין. האבן זיך אויגן צעעפנט, דאס מויל האט אנגעהויבן רייהן און ליפן צו שמייכלען. האט ער זיך גענומען מיט פרישען כח, פרישער קראפט צו זיין פארטיי ארבעט און ניט געקוקט דערויף, וואס אין דער צייט האט מען זייער פארפאלגט די ציוניסטן, קיין זאך האט אים איצט ניט געשראקן און קיין זאך איז ניט שווער געווען. אבער אין גאנצן פארגעסן אן מאניען האט ער ניט געקאנט. ליב האט ער אפשר זי ניט, אבער אזוי א מאדנע געפיל. געדוכט האט זיך אים, אז זי איז ניט גליקלאך און ס'האט זיך אים געוואלט איר העלפען מיט עפעס, אבער שוין א לאנגע צייט ווי ער האט זי ניט געזעען. ס'האט אויך ניט געברענט קיין כעס צו איר אבער געפיל פון נקמה. ניין, פארקערט . . .

איינמאל אין א זייער רעגנדיקער נאכט איז סעריאזשע אריין אין שטוב אן אויפגעקאכטער, א צעשרויפטער און אראפווארפענדיק פון זיך די קליידער האט ער עפעס געמורמלט אונטער דער נאז, ווי ער וואלט ערשט געענדיקט א טאט פון נקמה.

— וואו ביזטו עס געווען אזוי שפעט ?

— פרעגט מאניא.

— געווען פארנומען.

— מיט וואס ? וואו ?

— זאל איך דיר מאכן שווער דאס הארץ ? זאל איך דיר טאקע אויסזאגן דעם אמת ?

מאניא'ס פנים האט געקוקט ערנסט און פארטראכט.

— וואס טראכטסטו, מיין ליבענקע ? אפשר בענקסטן נאך דיין משה'ן ? ! איך קאן אים דיר ווייזן אין גע. פע. או. —ער איז דארטן !

סעריאזשעס פנים איז געווארן אנגעגאסן ביט בלוט און בייזקייט. זיינע שטילע גוטע אויגן האבן געברענט מיט סאדיזם. דאס גאנצע פנים, זיין גאנצער אויסזעען האט געאטעמט מיט פחד.

מאניא האט געשוויגן. מיט סעריאזשעס רייד איז אויף איר געפאלן א שרעק. סעריאזשא איז צוגעקומען צו איר נאענט און מיט אן אויסגעקרימט מויל געגל... איר בלוט מיט די ווערטער, וועלכע ער האט ביז איצט זייער זעלטן באנוצט :

— געכאפט די חברה אין א קאנספיראטיווער קווארטיר, כא, כא, כא. געכאפט דיין משה'ן, כא, כא. און א סך א סך משה'ס מיט יאסל'ס ! און זיי אפגעפירט טאקע גלייך אין גע. פע. או. . .

מאניא'ס פיס האבן אנגעהויבן ציטערן, ווי זי וואלט געווען ארומגעכאפט מיט עלעקטרישן פייער. א ווײלע האט זי געשוויגן און — פלוצלונג אויסגעשאסן א הילכיקן געוויין.

די נאכט איז זי ניט געשלאפן. געקוקט האט זי אויף סעריאזשען, ווי ער ליגט אזוי רואיק און שלאפט. איר האט זיך געדאכט, אז לעבן איר ליגט א ווילדע חיה און אט באלד כאפט זי זיך אויף און צערייסט זי אויף שטיקער. און וואס מערער זי קוקט אויף אים, מערער ברענט אין איר דער האס. און פלוצלונג האבן זיך איר דערמאנט די פאגראם טעג. דוכט זיך, אט לויפט ער איבער די צעפייניקטע גאסן און שרייט און שיסט. דא און דארט פאלן מענשן. פון דארט און דא הערן זיך אויסגעשרייען פון פרויען און קינדער. אט לויפט ער צו איר פאטער, שטעכט אריין א מעסער אין זיין ברוסט. האט איר ארומגעכאפט א ווילדער קאשמאר און ווערקט איר, אז ס'ווערט איר שווער צו אטעמען. דרייט זי זיך פון צייט צו צייט. און בילדער קומען און קומען. און אט לויפט ער גאר צו צו משה'ן און כאפט אים פאר דעם גארגל און ווערקט און ווערגט אים.... קאן זי זיך מער ניט איינהאלטן און שרייט אויס — מא־א־א ? — — — — —

— — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

א ווייט און ברייט פעלד. כוואליעס פון ווייץ יאגן זיך אזוי לוסטיק און פריידיק. ווארפט זי זיך אין די כוואליעס און שווימט מיטן שטראם פון זאנגען און לאכט און שרייט פאר פרייד און כוואליעס שפילן זיך מיט איר. פארשפילן זי ווי א קינד. איז איר גוט און גרינג.

פלוצים ווערט פינסטער. עס לויפן אן שווארצע גרויסע כמארעס. לויפט אן א שטורעם ווינט, הויבט אן ברעכן און רייסן די זאנגען, בויגן זיי זיך און פאלן צו דר'ערד. אנדערע כאפן זיך ארום און בלייבן שטיין אין ווידערשטאנד קעגן ווינט. איינציקע זאנגען, בויגן זיך, רייסן זיך און פאל'ן.

הויבט אן מאניא'ן ווייטאן דאס הארץ פאר די זאנגען, ווארפט זי זיך אויף די קני פאר'ן ווינט און בעט : בלייב שטיין שטורעם ! זאנגען זיינען יונג. זאנגען האבען אויך פרייד און טרוימען. אבער דער שטורעם רייסט און ברעכט. און אט הויבט אן גיסן א שווערער רעגן און מאניא לויפט זיך באהאלטן. לויפט זי אריין אין א טיפן טאל איבער וועלכן ס'שטייט אנגעבויגן א גרויסער בארג. און אט באלד דוכט זיך פאלט דער בארג און דערשטיקט זי. און אט־אט פאלט ער, אט־אט באלד און — זי שטרעקט אויס די הענט זיך צו פארטיידיקן, אבער אט איז דער בארג שוין גאר־גאר — מא־א־א ! — האט זי ווילד אנגעהויבן שרייען און האט זיך אויפגעכאפט.

— וואס שרייסטו ? — האט סעריאזשע זיך אויפגעכאפט. וואס איז מיט דיר אזוינס לעצטנס, ניט דו שלאפסט, ניט דו לאזט מיך שלאפן ! — און איבערדרייענדיק זיך אויף דער צווייטער זייט איז ער ווידער איינגעשלאפן. זי האט שוין מער ניט געקאנט שלאפן. האט זיך געדרייט פון זייט צו זייט, ביז א געדאנק האט זיך אראפגעלאזט מיט אמאל, ווי א שארף פון א שווערד, אויף איר קאפ : אוועקגיין ! אנטלויפן פון דאנען. און מער אים ניט זעען. און טאקע באלד, שוין. ער מא !...

זי איז אראפגעקראכן שטילערהייט, ניט אויפצוועקן אים. ארויפגעווארפן א שאל אויף די אקסלען און צו צו דער טיר. אין דרויסן האט געגאסן א שרעקלאכער רעגן, ס'האט די דעכער געריסן און די בוימער געבראכן. שטייט זי א ווײלע ביי דער טיר און ניט אומקוקנדיק זיך צום לעצטן מאל אויף איר מאן איז זי ארויס פון שטוב.

דער ווינט האט זי אריינגעכאפט אין זיינע ארעמס. געשפילט זיך מיט איר, געווארפן פון די פיס און געשלעפט אין דער נאכט אריין. ביז זי איז צו צו אן אלטן פארלאזטן מויער און איז אריין צווישן די צעווארפענע ווענט און אנידערגעפאלן. איר הארץ האט ארומגעכאפט א שניידענדער אומעט. זי האט אפגעדרעכעט אביסל, אירע אויגן האבן זיך מאטלאז געקלעפט און דא האט זיך פאר איר באוויזן משה'ס געשטאלט. איר הארץ האט אנגעהויבן קלאפן פון בענקשאפט און אין דער נאכט האט זי אוועקגעטראגן צעבראכענע ווערטער : מ־ש־ה ! מ־ש־ה !

JOSEPH WERIER

האלסייל דזשאבער

ווינשט זיינע פילע קאסטאמערס און פריינט
אין ווינניפעג און מערב קאנאדע
פרייד און גליק

צום נייעם יאר

441 King St. Winnipeg, Man.

ראזען און סאלאמאן קאמפאני

פרוט דילערס

328 דזשארוויס עווענו

ווינשן אלע זייערע פריינט און קאסטאמערס

א גליקלאך יאר

מיר ווינשן אונזערע קליענטן און פריינט, אז דער קומענדיקער יאר זאל זיי ברענגען

געזונט און הצלחה

מיר האבן די בעסטע ליסטינגס אויף הייזער, ביזנעס און לאנד צו פארקויפן

און מיר גאראנטירן די בעסטע באדינונג און צופרידנהייט

W. J. SCHADEK & CO., LIMITED

311 McINTYRE BLDG. PHONE 22 782

פייאניר לאנדרי לטד.

באנוצט זיך מיט דער געלעגנהייט צו ווינשן אלע זייערע אידישע קאסטאמערס און פריינט

א פריילאכן און מזל'דיקן ניי יאר

פארהיט דאס לעבן פון אייער וועש דורך שיקן עס צו דער

PIONEER LAUNDRY LTD.

93 GRANVILLE ST. PHONE 57 051

צו אלע אידן פון קאלגארי און אומגעגנט אונזערע בעסטע וואונשן פאר

א יאר פון גליק און פראספעריטעט

מער ברויט און בעסערע ברויט

און מאכט בעסערע פייסטרי אויך

PURITY FLOUR

פיוריטי מעל ווערט געהאלטן אין סטאק ביי אלע ערשט־קלאסיקע גראסערס און דעפארטמענט סטארס

WESTERN CANADA FLOUR MILLS CO., LIMITED

הויפט אפיס: טאראנטא, אנט. ברענטשעס פון ברעג צו ברעג

מיר ווינשן אייך אז דער נייער יאר זאל אייך ברייגנען דערפאלג און פרייד און אלע אייערע האפענונגען און דערוואַרטונגען זאלן פארווירקלאכט ווערן

P. A. TEMPLETON

לייף אינשורענס

בעסער צו האבן א פאליסי און ניט דארפן עס, איידער צו דארפן א פאליסי און ניט האבן.

807 Electric Railway Chambers

PHONE 89 688

אין דעם נאמען פון דער

בעל באטלינג קאמפאני

און אלע פארבינדענע קאמפאניס

ווינש איך צו אלע אידן פון מערב קאנאדע און גאר דער וועלט א

ניי - יאר פון גליק,

געזונט און פארגעניגן

א. י. בארדיצקי, מענעדזשער

מיר ווילן דערביי אייך דערמאנען אז איין מיטל צו שאפן פאר זיך און פאר אלע מיטגלידער פון אייער פאמיליע, מער געזונט און פארגעניגן יעדן טאג פון א גאנץ יאר, איז צו טרינקען ביי אלע מאלצייטן און ביי אלע געלעגנהייטן א דערפרישנדע באטל פון אונזערע

נייע געשמאקע פרוכט געטראנקען

בעלם סעגנארא ארענדזש אדער גרייפ־פרוט דריי און בעלם דריי דזשינדזשער עיל

מיר רעקאמענדירן די דאזיקע נייע געטראנקען אונזערע פאר עדרוואקסענע אזוי אויך פאר קינדער — צו יעדער צייט — פון ברעקפעסט ביז "מידנייט" סאפער.

SQUEEZE

געדיינקט אויך אז דער בארימטער געטראנק

דזשערסי קרים

ווערט געבאטלט פון דער בעל באטלינג קא.

ארדערט א קיים—אדער א באטל—מיר זיינען זיכער אז ס'וועט אייך פארשאפן פיל פארגעניגן.

סקוויז

נאטירלאך בלייבן אונזערע געטראנקען

סקוויז־ארענדזש, לעמאן, טשערי

נאך די פאפולערסטע פון אלע געטראנקען — פאר אלע געלעגנהייטן — ווינטער און זומער

Bell Bottling Co. Ltd.

1083-85-87 Selkirk Ave. Phone 51 591